

не є для учнів для новиною: уже велика кількість навчальних закладів та учителів застосовують засоби ІКТ: мультимедійні проектори, інтерактивні дошки та тренажери [3].

Тому з метою проведення більш об'єктивного дослідження ситуації з готовністю до впровадження ІКТ у шкільній навчальній процес ми провели анкетування серед студентів 4, 5 та 6 курсів природничих факультетів Одеського національного університету імені І.І. Мечникова, звернувшись до них із питаннями, які дозволили б певною мірою з'ясувати основні тенденції роботи з ІКТ в школах, а також почути оцінки та прогнози подальшої комп'ютеризації та інформатизації освіти майбутніх фахівців освітньої галузі. Більшість з яких вважають, що корисно заохочувати учнів до створення комп'ютерних презентацій уроків, адже у процесі створення такого продукту учневі доведеться опрацювати велику кількість різноманітних джерел інформації, неминуче натрапити на різні цікаві факти, що тільки підвищить його інтерес до вивчення предмету. Крім того, разом із формуванням умінь роботи з різними інформаційними джерелами паралельно здійснюється розвиток критичного мислення в учнів та, загалом, відпрацьовується навичка самостійного набуття знань.

Таким чином, окрім вже сформульованих думок щодо використання ІКТ у шкільному

навчальному процесі, підсумовуючи, можна запропонувати такі рекомендації студентам-практикантам та майбутнім учителям до втілення у їхній педагогічній діяльності:

- ІКТ можна використовувати як складову частину навчального методу проектів (особливо для старших класів), залучати учнів до основ науково-дослідницької діяльності через висунення гіпотез, їх перевірку та формулювання різноманітних висновків та узагальнень. Обов'язковим етапом діяльності над проектом має бути створення власних електронних продуктів (зокрема, презентацій) з метою подальшого використання їх у процесі доповіді про результати виконаної роботи;

- необхідно перш за все наповнення розроблених ІКТ-продуктів змістовною навчальною інформацією.

- використання електронного конспекту, який може бути розміщений, наприклад, на особистому сайті вчителя;

- корисно зробити матеріали уроку (презентації тощо) доступними на сайті класу чи сайті учителя. Перегляд презентацій учнями, повторне споглядання візуальних образів сприяє швидкому відновленню в пам'яті сказаного на уроці;

- використання можливостей Інтернету сприяє формуванню пошукових навичок з різноманітними джерелами інформації.

Література

1. Крупський Я. В. Тлумачний словник з інформаційно-педагогічних технологій: словник / Я. В. Крупський, В. М. Михалевич. – Вінниця: ВНТУ, 2010. – 72с.
2. Єщенко Г.А., Нимирська Л.В. Інформаційно-комп'ютерні технології в освітньому просторі дошкільного навчального закладу м. Артемівськ, 2014 – 108с.
3. Кравченя, Э. М. Использование информационных компьютерных технологий в педагогической практике студентов / Э. М. Кравченя, Е. Э. Сотникова // Кіраванне у адукації. – 2011. – № 3. – С. 9-14.

УДК 37.031.2

РОЗВИТОК МУЗЕЙНОЇ ПЕДАГОГІКИ В УКРАЇНІ

Штогрін В. – ст. 3-го курсу історичного факультету
Науковий керівник – к.пед.н., доцент Вейланде Л.В.-В
Одеський національний університет ім. І.І. Мечникова

Роль музеїв важко переоцінити. Це заклади, які зберігають предмети історії, культури, мистецтва, а також надають можливість для навчання та виховання.

Одним із найважливіших спрямувань діяльності музеїв є музейна педагогіка. Це відносно новий, але вже досить популярний напрям навчально-виховної діяльності. Він виникає, як закономірний результат інтеграційних процесів, що охоплювали сфери освіти, науки і культури, а також розвиток освітньої діяльності музеїв у різних частинах світу. За визначенням О.Медведева, М.Юхневича «Музейна педагогіка – це наукова дисципліна на перетині педагогіки, психології, музеєзнавства, мистецтва і краєзнавства. Предметом музейної педагогіки є проблеми, пов'язані зі змістом, методами і формами педагогічного впливу музею, з особливостями цього впливу на різні категорії населення, а також з визначенням музею в системі закладів освіти».

Музейна педагогіка, як якісно нова сфера навчання може розглядатися як інноваційна

педагогічна технологія в практиці духовно-морального, цивільно-патріотичного, історико-краєзнавчого виховання особистості дошкільного віку, молодшого школяра, підлітка чи юнака в єдиному освітньому процесі.

В Україні співпраця музеїв і школи стало активно розвиватися в останні десятиліття. Деякі аспекти розвитку музейної педагогіки розробляли Т. Белофастова, П. Бурдейний, Л. Гайда, Н. Ганусенко, О. Караманов, М.Костриця, І. Ласкій, П. Луньов, О. Ляпін, Л. Масол, Т. Мацейко, І.Медведева, В. Обозний, Ю. Омельченко, Ю.Павленко, І.Ткаченко, І. Пантелейчук, Є.Пасічник, І.Прус, О.Рокицька, І.Самсакова, В.Снагощенко, М. Струнка, О.Топилко, Я. Треф'як, М.Трошина.

Актуальність теми діяльності музейно-педагогічних центрів нашої країни обумовлена недостатньою кількістю установ, які займаються розробкою і реалізацією як теоретичних питань, так і спеціальних освітніх програм для дітей. На жаль, не

створено жодного спеціального науково-методичного центру з проблем сучасної музейної педагогіки. Дослідження науковців у вказаній галузі є фрагментарними, а педагогічній спільноті України вкрай потрібна кафедра (науково-дослідна лабораторія) музейної педагогіки.

У Міністерстві культури і туризму України поки що не створено окремих державних комітетів з музейної справи. Спеціалізовані науково-дослідні установи в галузі українського музеєзнавства відсутні, розробкою національних музеологічних програм займаються відповідні кафедри вищих навчальних закладів, наприклад, кафедра археології та музеєзнавства КНУ імені Тараса Шевченка. У Одеському національному університеті ім. І.І. Мечникова вивчаються курси «Пам'яткознавство та музеєзнавство».

Значну роль у розвитку музейної педагогіки відіграють державні музеї, яких в Україні більше 500 (державних і комунальних), а також близько 6 тисяч громадських (відомчих). Особливої уваги заслуговують музеї при навчальних закладах, які знаходяться у сфері управління Міністерства освіти і науки України, на грудень 2007 року їх налічується 3887.

Таким чином, відсутність спеціалізованих установ в Україні негативно позначається на створенні та реалізації музейно-педагогічних програм. Основні інноваційні форми музейної педагогіки діють лише на регіональному рівні. Вони представлені, з одної сторони, працівниками музею, які намагаються привернути до себе основну частину відвідувачів – дітей та студентів, з іншої сторони – педагоги, які використовують технології із залученням музейних колекцій (рис. 1).

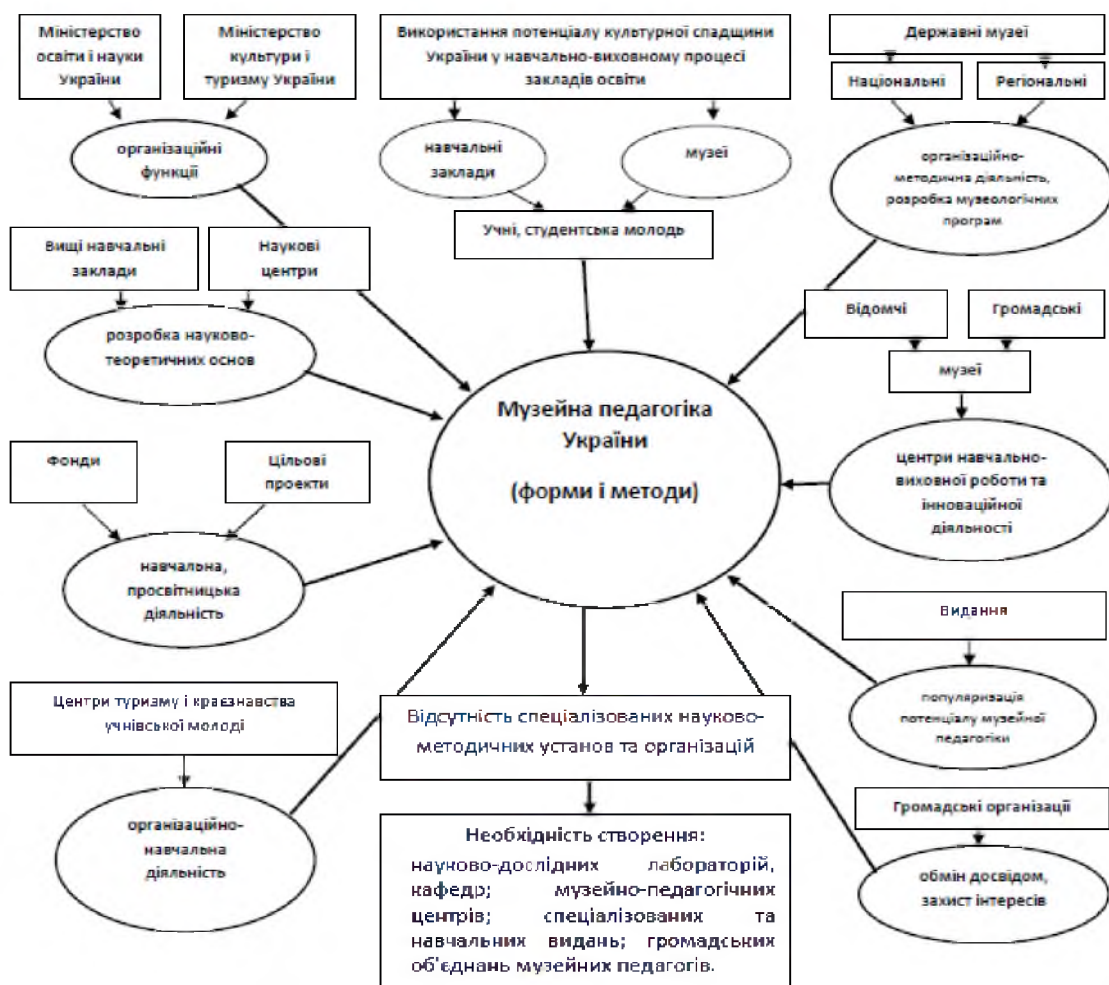


Рис. 1. Модель розвитку музейної педагогіки в Україні

Дана схема наочно показує усі складові музейної педагогіки України процесу використання сучасних форм і методів

Література

1. Гайда Л. А. Музей у навчальному закладі / Л. А. Гайда. – К.:Шк. світ, 2009. – 128 с. – (Бібліотека "Шкільного світу").
2. Трунова, М. Секрети музейної педагогіки: з досвіду роботи // Допікільне виховання. – 2006. – N 4. – С. 38-42.
3. Музейний простір України. [Електронний ресурс]. Режим доступу: – <http://prostir.museum/>
4. Наказ Міністерства освіти і науки України від 05.05.2008 № 368 "Про підсумки проведення огляду музеїв при навчальних закладах, які перебувають у сфері управління Міністерства освіти і науки України".
5. Столярів Б.А. Музейная педагогика: история, теория, практика. – М.: Издательство Высшая школа, 2004